

לא היה כתוב בעיתון

עצמאות, ששת הימים, יום הכפורים –

אלה האפשרויות לשאלה "מתי שרטט הקו הירוק?"

71 טעו.

מספר הטועים (גלינג גלינג ...) הגבוה ביותר ב-1 נגד 100.

האם לא ראוי שעבדה זו תפרץ את גבולות השעשועון

ותשמש כותרת ראשית, מאמר ב"דעות",

או, אם תשאלו אותי, חות-דעת רפואית?

אני מודה בכיבושה: גם אני הייתי טועה.

"נופלת".

על אף שב-1 נגד 100 לא נופלים (ובכלל קוראים לזה "לעוף")

רק מחשכים. יושבים בחשך.

הקו הירוק ירוק ירוק – רק מלשמע רק מלקרא

נופלים

נופלים

(כמו דון דריפור

בקוים

שחורים לבנים

קפואים לארבה

של כל הנפילה).

תעירו אותי לשאלה הבאה.

המדורים

מעשים קובעים

– (לא מחשבות)

זו הדעה הרווחת במדורים.

לכן אני מכינה אכל.

בפעם האחת והיחידה שלא הכנתי,

הכתה בי מחשבה:

איזו אמא מזניחה!

הנה האמא!

מאיפה הגיעה האמא הזו?

זו לא אני,

זו לא אמא שלי,

זו לא...

אהה!

זו סבתא שלי.

עכשו תראו מה קובע:

כל פעם שאמא שלי הכינה אכל

היא נצלה.

כשהגישה לי צלחת

שמרו עליה גבעות הצלי והפירה מפני המח

שהיא היורשת של אם מזניחה.

אני, לעמתי, קבלתי צלחת מלאה,

מלאה ומזוזה.

נסתרת ובאושה,

הגשה לי גם מחשבה.

לאה הרפז

אלף רוחות שמים

אלף רוחות שמים

פתוחים ומבטיחים אויר

אך הוא מכיר רק שמים

ימין ושמאל

בין פח לפחד

ילד מהלך על חוט

תחת רקיע מעגן

ולא יודע כי יומו נחרץ

ולילו חסר כוכב

על פלס שלעולם אינו מתאזן.

מה ללמד לך

מה הייתי צריכה ללמדך ילדה

לא לתפור, שלא תדקרי אצבע ענגה

האם לא די שבסין

תופרים ופורמים ילדים רכים

לא לחתך פת של לחם

הסכין להכה שחתך בכשר – מדמם

לא לבכות, כל פחדך אצורים בדמע

בכית דייך

בכית דייך

לצחק. הייתי צריכה ללמדך לצחק

שתצאי לפרמים בשמלה לבנה לברך לך דודים

לצחק אתם את החיים

ביום הדין

וביום הדין

מי יתן את הדין

ומי יבוא חשבון על עשיותיו

ועל חרלונו

ומי יקפד את ראש האמת

וזה המת המנח בשערי תקנה

עת כל התקוות נאספו

אל תחנת האסוף.

בין המלים שלי לא תמצא "הללויה"

מכיון שההלל אינו שלם

גדולו שלא השתבח, נוספו בו סדקים

ואחי עדיו מתחפר בין גרגרי החול.

ארבעים ושתיים שנים למלחמת יום הכיפורים, הנוראה במלחמות שלנו.

